

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Harold Robbins
THE PREDATORS

Copyright © 1998 by the Estate of Harold Robbins
Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01130-2

HAROLD ROBINS

PLJAČKAŠI

Prevela Tea Jovanović

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

Za moju ženu Džen, uz puno ljubavi i zahvalnosti

Prolog

Hiljadama godina izvor Pleskasje u francuskom delu Alpa zapljuskivao je zemlju vodom; bio je to sveti, obožavani izvor sve dok Čovek nije odlučio da otme to prirodno bogatstvo, saspe ga u boce i krene po svetu da prodaje ovu vodu da bi zaradio novac.

Najednom, sve u vezi s izvorom Pleskasje dobilo je sasvim drugi smisao.

KNJIGA PRVA

ČAŠA ZA DVA CENTA

1.

Pogled mi je bio prikovan za kuhinjski sto. Zurio sam u domaći zadatak iz matematike. To je bio pakao. Mogao sam napamet da računam aritmetiku, ali kada su u pitanju bile algebra i geometrija, nisam mogao ništa da shvatim. Nisam bio glup, ali mi to jednostavno nije ulazilo u glavu.

Bacih pogled na kuhinjski časovnik. Bila je ponoć. Pogledao sam kroz prozor, koji je bio malčice otvoren. Bilo je prohladno u prostoriji. Prišao sam da uključim grejanje. Nisam krivio svoje roditelje što su odlučili da vikend provedu u Atlantik Sitiju. Tamo je uvek bilo lepo na plaži, a oni su voleli miris okeana.

Zatvorio sam prozor u kuhinji i uključio radio. Svirali su Gaj Lombardo i *Kraljevski Kanađani*. Radio-emisija emitovana je svake noći u ponoć iz hotela *Pensilvanija*. Zaista dobra muzika. Muzika za ples. Moji roditelji su voleli tu emisiju. Voleli su da plešu. Kladio bih se da je sada slušaju na putu kući, na radiju u kolima.

Pogledao sam paklicu cigareta. Bila je gotovo prazna. Izvadio sam cigaretu iz paklice i zapalio je. Počeo sam da skupljam papire sa zadacima iz matematike, da ih odlažem u fasciklu, kada začuh kucanje na vratima. Brzo sam ugasio cigaretu i bacio opušak kroz prozor.

„Ko je?“, uzviknuh. Znao sam da to nisu moji roditelji: oni su imali ključeve. Možda je to Kiti, ali nije mi rekla da će ponovo doći. Već je dolazila tog popodneva. Dva puta smo vodili ljubav pre nego što smo izašli da kupimo kinesku hranu. Osim toga, ona ne bi ponovo došla: znala je da se moji roditelji vraćaju večeras. Začuh glas koji je dopirao iza vrata, ali nisam mogao da razaberem šta kaže. Ponovo sam povikao:

„Ko je?“

Glas je bio dublji i promukao: „Tvoj teča Hari i tetka Lila.“

Harold Robins

Prišao sam vratima da skinem lanac. Otac je uvek zahtevao da držim namaknut lanac na vratima kada bih ostao sâm kod kuće.

„Uđite“, rekoh, iznenađen što ih vidim. „Mama i tata se još nisu vratili iz Atlantik Sitija. Trebalo bi uskoro da stignu. Verovatno voze sporo zbog gužve na auto-putu.“ Pogledao sam tetku. Izgledala je kao da je plakala. Teča je stajao posmatrajući me. „Želite li da uđete i sednete?“, upitah. „Verovatno će stići svakog trenutka.“

Uđoše. Zatvorio sam vrata za njima.

„Da li ste za kafu?“

Teme tetkine glave jedva mi je dopiralo do grudi, ali me je zagrlila i privukla k sebi. „Jadničak moj“, njene suze su mi nakvasile košulju. „Jadničak moj, šta ćemo da radimo?“

Odjednom, osetio sam grč u stomaku. Odmakao sam se od nje. Pogledao sam u teču. Lice mu je bilo rumeno, ali to je bilo uobičajeno.

„Šta se događa?“, upitah. Osećao sam kao da gubim dah.

„Dogodila se nezgoda na auto-putu. Tvoji roditelji su se vraćali iz Atlantik Sitija“, rekao je.

„Aha, znam. Da li su doživeli nezgodu?“, upitao sam, pokušavajući da dokučim šta se dešava.

Teča Hari upilji pogled u mene ne odgovarajući mi.

„Oni su dobro“, rekoh, dok mi je glas drhtao, tragajući za istinom. „Zar ne?“

„Kola su sletela s puta, bilo je veoma maglovito“, kazao je. „Federalni policajci izvukli su kola iz vode, ali bilo je prekasno.“

„Vrata na kolima bila su zaključana i zaglavljena. Nisu mogli da se izvuku“, rekla je tetka pruživši ruke ka meni, dok su joj se suze slivale niz lice.

Noge mi pokleknuše. Sručio sam se na stolicu. Sedeo sam tako, zureći u tetku. Osetio sam Harijevu ruku na ramenu. „Doneću ti viski. Znam da si mlad za to, ali mislim da ti je potreban.“

Krenuo sam da pokažem gde da potraži piće. Mislim da je njemu bio potreban viski.

„Ne diži se, Džeri. Znam da ga tvoj otac drži u kuhinjskom plakaru“, rekao je teča Hari.

Vratio se s dve čaše i flašom. Spustio je jednu čašu ispred mene. „Ne hvala, tečo. Ti samo izvoli i popij piće, ali ja ne bih mogao da ga podnesem u ovom trenutku.“

Usledila je tišina dok je Hari sipao sebi viski.

„Šta sada da radim?“, upitah.

„Imamo puno toga da obavimo“, rekao je teča. „Već je ponedjeljak. Čim ti se škola otvori, nazvaću ih da im kažem da nećeš dolaziti u školu barem nedelju dana. Zatim ću morati da te odvezem do Džerzi Sitija, do mrtvačnice. Ti si glava porodice i moraćeš da potpišeš neka dokumenta. Nazvao sam Kaplana iz Pogrebnoг zavoda u Sedamnaestoj ulici. Poslaće pogrebna kola u mrtvačnicu da preuzme tvoje roditelje čim dokumenta budu potpisana.

„Hari?“, tetka je pokušala da navede Harija da uspori, ali se on nije obazirao.

„Kaplanov najstariji sin doći će ovamo ujutru i uzeti odeću u kojoj će tvoji roditelji biti sahranjeni. Rabin Koen će obaviti službu. Već imamo porodičnu grobnicu na groblju Maunt Zajon u Kvinsu. Odmah ćemo obavestiti rođake i trebalo bi da do utorka svi budu ovde.“ Teča je sve isplanirao, ali za mene to nije imalo nikakvog smisla. „Zašto čekati? Zašto sutra ne bismo obavili službu?“, upitah.

„Ali šta je s rodbinom?“, upitao je teča.

„Većinu rođaka godinama nismo videli. Svi oni tebe i taticu smatraju običnim jeftinim kladioničarima. Dođavola s njima“, rekao sam zgađeno.

„Tatele, nemoj...“, zaustila je tetka Lila.

„Ne, tetka“, odbrusih. „Zašto bismo skupo platili da ih u kadilacima odvezemo do groblja?“

Tetka Lila je ponovo zaplakala. „To je *shande**: misliće da nemamo poštovanja.“

„Prekini“, rekao je teča Hari na svoj zapovednički način. Podigao je ruku da učutka Lilu. „Džeri je u pravu. Ne poštuju nas. Dođavola s njima.“

„Ali, Hari...“, tetka je ponovo negodovala. Pogledala je Harija, a onda učuta. Znala je koliko je odlučan.

Pogledao sam teču. „U koliko sati ujutru treba da krenemo?“, upitah.

Teča je izvadio svoj džepni sat i podigao poklopac na njemu.

„Ako kanimo sutra da ih sahranimo“, rekao je zvanično, „moraću da dođem po tebe u šest i petnaest da bismo se odvezli do Džerzi Sitija i nazad.“

„Biću spreman“, rekao sam ozbiljno.

Tetka Lila pruži ruku da dodirne Harijevu. „Neka dečak uzme nešto odeće kako bi mogao da pođe s nama kući. Ne želim da noćas bude sam.“

„Zašto da ne?“, upitah.

„Tatele, zar ne želiš da ostaneš kod nas? Večeras ne smeš da budeš sam kod kuće“, rekla je. „Mi te volimo i želimo da budeš s nama.“

* Sramota, prim. prev.

Harold Robins

Pogledah je. Znao sam da mi želi dobro, ali sam jednostavno morao da budem sam neko vreme.

„Nisam klinac“, rekoh. „Navikao sam na sopstveni krevet. Uostalom, ovo je moj dom. Želim da ostanem ovde.“

Teča Hari mi priteče u pomoć. „Ostavi ga na miru. Osim toga, ima ovde da obavi neke stvari. Odabraće odeću za svoje roditelje za službu. Mora da spremi svoje svečano teget odelo kako bi imao šta da obuče.“

„Tečo, njega sam nosio na bar micvi. Moljci su ga odavno izjeli. Imam potpuno novo odelo koje mi je tatica kupio pre nekoliko meseci.“ Odjednom mi se učinilo da me sve guši. Zatvorio sam oči i duboko udahnuo. Nisam želeo da plaćem.

Setio sam se kako me je otac odveo da kupim novo odelo. Ručali smo zajedno, a onda smo otišli i kupili mami poklon za Dan majki. Jedva sam suzdržavao suze.

„Samo jednu stvar“, rekao je teča Hari. „Tvoj otac je imao malu aktovku koju je uvek nosio sa sobom. Znaš li slučajno gde ju je držao?“

Bio je u pravu. Otac je uvek držao aktovku u stanu. U njoj su bili listići za kladenje. Jednom davno krišom sam zavirio u nju. Ostavljao ju je u plakaru. „Mogu da ti je donesem, tečo“, klimnuo sam glavom, otišao u njihovu spavaću sobu i doneo Hariju aktovku.

Teča je otvorio aktovku i pogledao unutra. Brzo je izvadio gomilu novčanica obmotanih crvenom gumicom. Palcem je prebrojao novčanice. Zatim ih je vratio natrag u aktovku i zatvorio je. „Dobro“, rekao je. „Uštedeo si mi puno novca, Džeri. Kada pregledam listiće, ustanoviću da ne moram da plaćam gomilu lažnih potraživanja nakon što se sazna da je tvoj otac umro.“ Rukovao se sa mnom. „Mnogo ličiš na svog oca, Džeri. Pametan, baš kao što je i on bio“, okrenuo se ka tetki, a onda ponovo k meni. „Mogu da ostanem s tobom ako želiš.“

„Snaći ću se, tečo. Ali, u svakom slučaju, hvala ti.“

Tetka Lila je prišla i zagrlila me. Ponovo je počela da plače. „Ti si hrabar mladić“, kazala je meko.

„Prestani da plačeš“, rekao sam joj. „Volim vas oboje.“

Hari je čvrsto stegnuo moju ruku. „Ti si dobar dečak.“ Zapretio mi je prstom. „I zapamti, nemoj da pušiš“, rekao je teča Hari očinski.

„Ma daj, tečo“, rekoh, pitajući se da li je osetio miris duvana kada je ušao.

Okrenuo se ka tetki. „Hajdemo kući na spavanje. Sutra nas čeka veoma naporan dan.“

2.

Zatvorio sam vrata, navukao rezu i zaključao. Prišao sam stolu i seo. Gurnuo sam domaći zadatak na pod. Jebiga, dođavola s tim. Zapalio sam drugu cigaretu. Dim mi je ispunio pluća. Bilo mi je potrebno dobro povlačenje dima. Zagledao sam paklu cigareta na stolu. Kutija je bila zaista lepa. To je bio jedan od razloga što sam kupio baš tu vrstu cigareta. Sem toga, bile su jeftinije od ostalih. Ali iz nekog razloga večeras nisam uspevaio da osetim dim u ustima ili nosu. Zurio sam prazno ispred sebe u kuhinju s belim tapetama na zidu. Setio sam se kako smo otac i ja pokušavali da sami zalepimo te tapete, ali smo samo napravili nered. Na kraju mu je dozlogrdilo da se upinje i unajmio je čoveka da to uradi. Gotovo sam iskočio iz kože kada sam začuo kucanje na vratima.

„Sačekaj, tečo“, uzviknuh po drugi put, gaseći cigaretu i bacajući opušak kroz kuhinjski prozor.

„Ja sam“, povikala je Kiti s one strane vrata. „Hajde, požuri! Neko bi mogao da me vidi.“

Otvorio sam vrata i Kiti je šmugnula kraj mene u tankom ružičastom bademantilu. Zatvorio sam vrata i obrecnuo se na nju. „Je si li ti luda? Otac će te ubiti ako te pronade tako obučenu ovde u mom stanu.“

„Moj otac čvrsto spava i misli da je njegova devojčica u carstvu snova“, iskežila se. „Došla sam požarnim stepenicama pa kroz prozor u hodniku.“

„Kiti, mislim da bi trebalo...“

Kiti je pričala sto na sat. „Pomislila sam da sam gotova kada su se pojavili tvoji teča i tetka. Taman sam se spremala da uđem kroz kuhinjski prozor da ti donesem poklon. Morala sam da se iskradem natrag gore dok ne odu.“

„Kiti...“, ali teško mi je bilo da dođem do reči.

„Najpre sam pomislila da su tvoji, što bi sve pokvarilo, ali videla sam da nisu oni...“ Napokon upilji pogled u mene. „Hej, maleni, šta nije u redu?“

Bilo mi je teško da povratim glas. Rukavom sam protrljao obraz da zaustavim suze.

„Šta je bilo, Džeri?“, upitala je. U glasu joj se osetila iskrena zabrinutost.

„Oni su...“, dohvatio sam kuhinjski peškir da obrišem suze na obrazima. „Poginuli su večeras u nezgodi na auto-putu vraćajući se iz Atlantik Sitija“, izgovorih u suzama.

„Oh, bože“, privukla me je k sebi. „Jadno dete.“

„Nisam dete... ti si samo dve godine starija od mene“, zadrhtah jecajući. Pokušavao sam da se priblerem. „Biću dobro.“

„Naravno da hoćeš“, rekla je meko, grleći me čvrsto i milujući mi čelo. Dok sam plakao, osećao sam kako me obuzima strašan bol.

Pokušao sam da se odmaknem, ali me je i dalje čvrsto grčila dok napokon nisam smogao snage da progovorim. Pogledah je. Ispod tog malog bademantila stražnjica joj je bila gola.

„Šta ćeš sada da učiniš?“, upitala je. „Ne možeš ovde da živiš sam.“

„Ne znam. Verovatno ću morati da se preselim kod teče i tetke“, pružio sam ruku da dohvatim paklicu cigareta sa stola, ali sam slučajno zakačio njen bademantil i otvorio ga. „Dođavola! Šta to, dođavola, radiš, Kiti? Gola si!“ Nisam bio u stanju da skrenem pogled s njenih napupelih bradavica.

„To je bilo iznenađenje. Zato sam se iskrala ovamo.“

„Prokletstvo. Dvapat smo to uradili pre večere.“

„Aha, pa pomislila sam da bi bilo lepo uraditi to ponovo. Napokon, ne pruža nam se često prilika da budemo sami a da ne moramo da se skrivamo uokolo.“ Prešla je rukom preko mog šlica.

„Prestani, hoćeš li?“, zarežao sam.

I dalje pokušavajući da mi otvori šlic, trljnula je nosom o moj obraz i prošaputala: „Tužan si i nervozan. Možda mogu malo da te opustim i biće ti bolje.“

Odgurnuo sam je. „Za kakvog me seronju smatraš? Zar ne shvataš? Moji roditelji su upravo poginuli u saobraćajnoj nesreći.“

Nije odustajala. Otkopčala mi je šlic i skliznula ruku u pantalone, čvrsto mi stegnuvši ud.

„Bolje reci njemu. On je i dalje uspravan i čvrst.“ Izvukla ga je i bila je u pravu: bio je u stanju pripravnosti. „Kako nazivaš to?“

„Imam nervnu reakciju.“

Pljačkaši

„To su gluposti“, rekla je zakolutavši očima. „Ja to nazivam erekcijom, a moja maca hoće još jednom.“

Sklonio sam njenu ruku sa sebe. „To nije u redu. Osim toga, u ovom trenutku zaista ne mogu da uradim ništa kako treba.“

Kiti je uporno piljila u mene. „Ne budi glup“, kazala je gotovo ljutito. „Kako misliš da se krešemo kada budeš živeo s tečom i tetkom? Nemoj da mi slamaš srce. Možda nam je ovo poslednji put.“

Odmahnulo sam glavom i gurnuo patku natrag u pantalone. Osećao sam se glupo. Ruka mi je bila mokra od uda koji je vlažio.

Počela je da plače. „Samo sam želela da ti pomognem. Hajde, uzmi kondom iz čaletove fioke.“

Uhvatio sam je za ruku i odveo je do kuhinjskog stola. „Hajde da malo sednemo. Ne osećam se baš dobro.“

Još jednom je pružila ruku ka mom udu. „Znam da mogu da učinim da se osećaš bolje.“

„Možeš da pomogneš samo tako što ćeš skloniti ruku s moje patke. Daj mi nekoliko minuta da shvatim šta se dešava. Moram da razmislim šta da preduzmem.“

Čvrsto je vezala bademantil i sela za kuhinjski sto preko puta mene. Izvadio sam cigaretu i ponudio joj. Uzela je i zapalio sam joj. Povukla je dim, napravivši čudan izraz lica. „Ne znam kako možeš da pušiš te jeftine cigarete.“

Uvukao sam nešto dima kroz nozdrve. „Dopadaju mi se. A osim toga“, podigao sam paklicu i pokazao joj sliku na kutiji, „dopada mi se konj.“

Oboje se nasmejasm. To je pomoglo.

„Šta nameravaš da uradiš?“, upitala je. „Da li su ti tvoji ostavili nešto novca u kući?“

„Otac mi je ostavio petaka za vikend. Ostavio je i svoju aktovku, ali je teča Hari tražio da mu je dam i odneo je kući.“

„Šta je bilo u njoj?“

„Novac i tiketi iz kladionice“, odgovorih.

Zurila je u mene. Bila je zgodna, pametna devojka. Imala je devetnaest godina, dve godine više od mene. Bila je na drugoj godini *Hanterove poslovne škole*, a ja sam bio tek maturant srednje škole. Oduvek je bila uspaljena kučka – od dana kada smo se doselili. Prošle godine zadigla je suknu gotovo iznad gaćica kada sam se iza nje peo stepenicama. Okrenula se na stepeniku iznad mene i nasmešila mi se: „Dopada ti se ta crna kovrdžava maca, a?“

Gotovo sam pao. Nisam mogao da verujem šta je rekla. To je bilo prošle godine, a ja sam imao tek šesnaest godina i jedina stvar koju sam do tada radio bilo je masturbiranje.

„Ti si veliki momak za svoje godine. Moramo da se vidimo“, zastala je i okrenula se da me odmeri u celosti. „Pitam se da li ti je sve što imaš veliko“, rekla je, stavivši mi ruku na šlic. Nasmejala se i okrenula pošavši uza stepenice. „Mislim da ti je zaista veliki, Džeri. Kada možemo da počnemo da vežbamo?“

Bio sam zapanjen. Buljio sam u nju. „Otkud znaš kako se zovem?“

„Ja se zovem Kiti“, kazala je, ne obazirući se na moje pitanje. „Veoma brzo ćeš se uveriti da ja znam sve što se dešava na ovom mestu. Moj otac je vlasnik.“

Stanovala je sprat ispod mene i pre nego što sam mogao bilo šta da izustim, ušla je u svoj stan. Sekundu kasnije vrata njenog stana su se otvorila i provirila je. „Ne zaboravi da nabaviš kondome“, prošaputala je. „Ne planiram da zatrudnim.“

Zatim je ponovo zatvorila vrata, a ja sam se popeo na svoj sprat. Ubrzo sam saznao da je njen otac kupio stambenu zgradu samo mesec dana pre nego što smo se mi doselili. Sledeća stvar koju sam saznao bila je da je njen otac po ceo dan u svojoj agenciji za nekretnine. Dva popodneva kasnije Kiti me je pozvala da siđem u njen stan i tucali smo se do besvesti.

Nastavio sam da uvlačim dim cigarete i gledam je. Bilo je teško verovati da sam je tucao već godinu dana. Odjednom sam se vratio u stvarnost. Zaista nisam mogao da verujem da nemam ni roditelje. Nastradali su. Nisam imao pojma šta da radim. Moj svet se srušio.

„O čemu razmišljaš?“, upitala je Kiti.

„Ne znam. Sve se promenilo. Moram da spremim odeću svojih roditelja za sahranu sutra. Hoću da je stavim na njihov krevet. Zatim treba da spremim i svoje odelo.“

„Pomoći ću ti“, rekla je Kiti. „Ne brini.“

„Hvala ti. Najbolje je da krenemo na posao.“

Osećao sam se čudno kada sam zakoračio u sobu svojih roditelja. Ponovo mi se steglo u grlu. Počeo sam da osećam blagu vrtoglavicu. Kiti me je čvrsto držala za ruku. „U redu je“, rekla je tiho. „U redu je. Vremenom će sve biti u redu. Zašto mi ne bi dozvolio da ja izvadim odeću tvoje majke.“

Pogledah je. Činila je da se osećam bolje. „Hvala ti“, rekoah. Pokazao sam na plakar blizu toaletnog stola. „Odeća moje majke nalazi se tamo.“ Prišao sam drugom plakaru s druge strane toaletnog stola. „Ja ću odavde da izvadim očevu odeću.“

Klimnula je glavom i prišla ormanu s odećom moje majke. Odlučio sam da izvadim očevo praznično odelo. Uvek ga je oblačio za jevrejsku Novu godinu i za Jizkor u sinagogi. Pažljivo sam ga okačio na vešalicu. Zatim sam pogledao na policu na vrhu gde je držao šešire. Tamo sam ugledao kartonsku kutiju za cipele. Skinuo sam je misleći da su u njoj njegove lakovane cipele. Nisam bio u pravu. Kutija je bila natrpana zamotuljcima novčanica. Jedan zamotuljak petaka, zatim zamotuljak desetica, potom dvadesetice i nekoliko stotki na dnu kutije. Pogledao sam Kiti koja je prišla da vidi šta radim. Oboje smo zanemeli.

„Odakle tvom ocu sav taj novac?“, upitala je poluotvorenih usta.

„Ne znam“, odgovorih. „Znam da je otac dugo radio za teča Harija. Ali on je bio samo potrčko koji je skupljao oplkade. Teča je bio velika zverka. On je održavao sve veze s glavnim šefom, Frenkom Eriksonom.“

„Koliko novca tu ima?“, upitala je.

„Ne znam“, odgovorih, pitajući se kako je otac došao do tog novca. „Hajde da ga prebrojimo.“ Podelili smo smotuljke novčanica i izbrojali ih. Nakon što smo završili s brojanjem, pogledao sam Kiti. „Koliko?“

„Izbrojala sam dve hiljade i četiristo. Koliko ti imaš?“

„Tri hiljade.“

„Šta ćeš da uradiš s novcem?“, upitala je.

„Ne znam. Mislim da ću ga predati teči da mi ga čuva.“

„Nemoj da si budala. On će ti reći da je to njegov novac koji je tvoj otac sakrio od njega.“

„Moj otac nikad ne bi uradio tako nešto“, odgovorio sam ogorčeno.

„To ništa ne menja stvari“, obrecnula se. „To je novac, zar ne? A kladim se da bi tvoj otac želeo da pripadne tebi. Ako ga daš teči, moraćeš da se boriš da ga povratiš. On je kladioničar a otac mi je sve ispričao o takvima. Oni zadrže svaki dolar kojeg se dočepaju. Nećeš više videti ni centa ako novac daš teči.“

„Šta bi, onda, trebalo da učinim?“

„Stavi ga u banku.“

„Ne mogu to da uradim. Imam samo sedamnaest godina. Nisam dovoljno star da se pojavim tamo bez roditelja. Sranje. Moraću da ga dam teči.“

„Čekaj malo. Staviću ga u sef u svojoj banci. Kad budeš napunio osamnaest godina, izvađiću ti novac iz sefa i onda možeš da otvoriš sopstveni račun.“

„Sutra neću imati vremena da ti pomognem. Biću zauzet oko sahrane čitav dan. Teča će biti ovde ujutru u šest i petnaest.“

„Ja ću ti ga pričuvati“, rekla je, posmatrajući me. „Zapravo, ako imaš poverenja u mene.“

Harold Robins

Zapalio sam još jednu cigaretu, zureći u novac.

„Ne moraš da brineš zbog mene“, rekla je. „To bi bilo kao da si ga gurnuo u moju macu i kad god poželiš da ga povučesh, znaš šta da uradiš.“

Kiti je imala samo jedno na umu. „Ti si luda“, rekoh.

Nagla se preko kreveta ka meni. „Jedina stvar za kojom sam luda jeste tvoja patka, i svaki put kada ga gurneš u mene, to je kao polaganje depozita u banku.“

„Kako romantično“, rekao sam zajedljivo.

„Nema ničeg romantičnog u vezi s novcem ili tucanjem, Džeri“, iskezila se i podigla ruku. Među prstima je držala cigaretu. „Siguran si da ne želiš da odmah položiš depozit?“

„Jebote! Moji roditelji nisu još ni sahranjeni, a sve što ti želiš je da...“

Prekinula me je. „Žao mi je, ali oni su sada mrtvi, i ništa ih ne može vratiti. Mogu ih sahraniti za nedelju ili mesec ili godinu dana, svejedno su mrtvi. Ali ti nisi mrtav. Ti si živ i moraš da nastaviš da živiš. Ti si sada muškarac. Moraš da počneš da razmišljaš o sopstvenom životu, a ne o njihovom.“

Legao sam na krevet. Sve je to bilo ludo. Počelo je da mi se vrti u glavi – udes, novac, Kiti. Duboko sam udahnuo i seo. Uhvatio sam je za ruku i poveo iz sobe roditelja u svoju. Brzo sam otkopčao šlic i moj ud je izleteo kao koplje. Klekla je na kolena i uzela ga usnama.